

”Den glade Enke”

Denne dejlige operette bliver jeg aldrig træt af!

Hvorfor mange kritikere er på nakken af den er mig ganske uforståeligt – jeg er i stand til at se den gang på gang. Læs her ”Information”s anmeldelse her i 2009 (som jeg stødte ind i, da jeg Googled):

[”Hvorfor Den Kongelige Opera spilder ressourcer og publikums tid på en sådan forestilling som Lehars 'Den glade enke' er en gåde. Lad det være forsøgt besvaret med det samme: Det Kongelige Teater lefler som andre kulturinstitutioner under det nuværende politiske flertal for den populistiske fællesnævner. Der kan ikke være anden forklaring. Nogen kunstnerisk nødvendighed af at sætte Franz Lehars glade enke op på nationaloperaen foreligger ikke. Som Politikens navnkundige for længst afdøde musikanmelder Robert Naur engang bemærkede: Livet er ikke langt nok til operetter. Hvorvidt aforismen gjaldt Lehars middelmådige værk, er uvist, men ville dér have været på sin plads. Handlingen er tynd og skal ikke refereres her, musikken - bortset fra de berømte slagnumre, der til gengæld er slidt ned til smertegrænsen - uden karakter og perspektiv. Kort sagt er udgangspunktet for en rimelig forestilling det ringest tænkelige.”]

Mage til mavesurt ævl skal man da lede længe efter! Det kan måske forklares med den aktuelle finanskriser, dalende oplagstal eller bare det faktum at på den avis ER man bare kedelig. I så fald synes jeg da vedkommende skal blive hjemme og lade os andre begejstres! Mit liv er for kort til at læse ”Information”.

Herunder forsiden af programmerne fra mine to – meget forskellige oplevelser til tonerne af Frans Lehars indsmigrende musik.

← 1997

Et syn for Guderne
med Jean Voigt`s
unikke kostumer.
Aldrig set smukkere!

↑ 2009

En fryd for øret
i den nye Opera
på Holmen.
Aldrig hørt bedre!

Det er forunderligt hvor store forskelle der er mellem disse to opsætninger. Jeg kan ikke blive enig med mig selv om hvilken oplevelse der er størst. På en måde fletter de sig ind i hinanden til en større helhed af Guddommelig skønhed.

13. Marts 1997: Min daværende kollega og jeg tog sammen til forestillingen i Det ny Teater. Vi var blevet tildelt pladser nr. 14 og 16 på Balkonen, 3. Række. Rigtig god udsigt til scenen, men på første række var en hel række sæder endnu ikke indtaget. Vi sad forventningsfulde i den smukke teatersal og blev enige om at ”det er altså for galt” o.s.v. Lyset blev dæmpet – stadig frie stole!!!

Men – så skete der noget: I det øjeblik tæppet gik op kom Prins Henrik med følge og indtog pladserne. Han hilste venligt omkring sig, uden de helt store falbelader, og forestillingen kunne begynde.

Nu da bekymringen om de ledige pladser var ovre, kunne jeg hellige mig den næste: Per Pallesen skulle spille/synge Danilo. – Jamen, han er da ikke tenor! Jeg var indtil nu temmelig skuffet over, at det ikke var denne aften Kristian Boland havde rollen. Men – mine fordomme blev gjort grueligt til skamme. Per spillede og sang så charmerende, at man slet ikke opfattede at han ikke er i stand til at frembringe det høje C.

Han så også fremragende ud i de kostumer han optrådte i – der var slet ikke et øje tørt, da vi i pausen sad og nippede til et glas vin oppe ved VIP-Loungen (man har vel lov at være lidt Royal), og han kom forbi i Husaruniformen. Ved hans side gik Anne Margrethe Dahl i den fantastiske kjole hun lige efter pausen skulle synge Vilja-sangen i. Se den herunder.

Herunder: Kristian Boland

I Husaruniformen

Selv i det civile kostume ligner han en vinder. Der er meget at takke Jean Voigt og hans datter Zarah for. Disse creationer blev det sidste han nåede at skabe før han døde i 1996. ALLE på scenen var klædt i de mest fantastiske dragter. Det ville ikke have undret mig, hvis suffløsen var kravlet op af kassen i balkjole, så gennemført var det. Gad mon vide hvor samlingen befinder sig nu? Hvis de er udstillet et sted vil jeg varmt anbefale at besøge det sted – de er aldeles fantastiske.

Til sammenligning så det mest ud som om Guido Paevatalu havde lånt Colombo's sjaskede cottoncoat i 2009 – opsætningen – Han sang så til gengæld som en drøm, så det er hermed undskyldt.

Vilja sangen – den var vi vældig spændte på. Den er et af højdepunkterne i forestillingen, og man kan høre en knappenål falde på gulvtæppet under fremførelsen. Hun sang den skønt, men når jeg nu skal sammenligne hendes stemme med svenske Gitta-Maria Sjöberg som jeg lige har oplevet, vinder den sidste. Der er en forunderlig blød og dyb klang i hendes stemme, og det skader heller ikke med lidt svensk accent, i hvert fald ikke fra hendes mund.

11. februar 2009 : Denne kolde vinterdag vovede jeg pelsen og førte Sofia ind i operettens verden.

Hun har været med til andre musicals, såsom ”Grease” og ”Skønheden og Udyret”, som er lettere tilgængelig musik for et moderne barn af tiden. Jeg var spændt på hendes reaktion, men fortrøstningsfuld, for hun plejer altid at synes alt er rart, bare vi er sammen (eller også er hun bare høflig).

Min tanke er, at hvis man har set en operette, har man altid senere mulighed for at vælge genren fra. Jeg blev som lille ”slæbt” med i Det Kongelige Teater af min mormor og moster – både til ballet, Holberg, lette Operaer som ”Tryllefløjten” og ”Rosenkavaleren” samt diverse operetter, og ville ikke for noget i verden have undværet det. I dag ved jeg f. eks. at opera ikke er noget for mig – det er for det meste for tungt, når man ser bort fra de store kornumre, som er imponerende, der er bare for langt imellem.

Til sagen:

Vi skulle jo først ud til operaen. Det krævede en del flakken rundt på nettet for at finde den letteste rute med bus/tog. Vi ville også gerne sejle det sidste stykke, så udstyret med klippekort, seddel med bustider ,

slikpose og godt humør vinkede vi til Peter i køkkenvinduet kl. 18.00 - Vi ville være 100% sikre på at komme i god tid inden tæppet skulle gå kl. 20.00. Vi var forinden blevet afkrævet løfte om at tage en taxa når vi skulle hjem igen. Vi protesterede ikke, for NU skulle vi ud i verden!

Vi havde om formiddagen været ude og købe nye bukser til os begge. Underligt nok var mine pæne ”gå i byen” bukser krøbet mens de hang på bøjlen. Sofia handlede fordi hun havde nogle gavekort til H&M der skulle bruges. Vel hjemme igen tog vi en ”morfar” på sofaen – der ventede en spændende aften.

Da vi, efter at have taget 1 bus og 1 tog + var spadseret fra Hovedbanen, stod på Rådhuspladsen og ventede på den næste bus, der skulle føre os ned til havnebussen (båden), opdagede vi, at ved næste helle var der stoppested til en bus vi kunne have taget mere direkte hjemmefra. Som tøsen så udbrød med et grin: ”Sådan noget skal en Mormor vide”. Kraks rejseplan er åbenbart ikke helt opdateret – mormor heller ikke.

Pyt, vi fandt båden og sejlede over – siddende udenfor, så vi rigtig kunne se det hele. Det var altså flot sådan at komme sejlede op mod Operaen, derfra tager den sig rigtig flot ud.

Ind kom vi, og efter at have afleveret tøjet i garderoben fik vi lidt mad og hhv. cola / rødvin. Der stod en herre på 1. etage og fortalte historien om Frans Lehar krydret med anekdoter. Rigtig god ide.

Vi udforskede udsigten til Amalienborg og Marmorkirken. Desværre var det blevet for mørkt til at se andet end konturerne af bygningerne. Sofia – det kvikke barn – huskede mig på at købe programmet. Godt hun var med og kender mig godt, for det havde jeg da svedt ud. En stor del af oplevelsen er jo at genopfriske detaljerne når man er kommet hjem igen – og flere år efter.

Og så til selve Operetten:

Det var denne gang førmtalte Gitta-Maria der sang Hanna Glawari, og Per Pallesen var udskiftet med Guido Paevetalu.

Ham har jeg altid betragtet som en krukke, men da jeg så blev vidne til hans charmerende adfærd og kvikke elegante trin hen over scenen, må jeg også trække denne fordom tilbage – og lade krukke være krukke – for god, DET er han!

Det andet hovedrolle-par, den forelskede Grev Camille de Rosillon og gifte Valencienne lagde jeg faktisk ikke så meget mærke til første gang. Det gjorde jeg så til gengæld i år! Hun, spillet af Christel Elisabeth Smith og han af Gert Henning-Jensen, var virkelig fortryllende. Hun er forestillingen igennem udstyret med en lille charmerende pailletglitrende tournure på kjolen, og han ser bare godt ud og synger ligeså!

Denne gang faldt jeg pladask for den lille arie ” Sieh dort den kleinen Pavillon”. Jeg hævder ikke at andre har sunget den smukkere (har på biblioteket lånt udgaven med Nicolai Gedda og Hanny Steffek, og de er svære at slå), men den hænger altså stadig i mine øregange (og den er på CD`en i skrivende stund).

Er de ikke fortryllende – selv uden lyd?

Så var der pause – vi var enige om at det var det sikreste at finde toilettet først. Hvordan bliver man så fotograferet sammen uden at bede en anden person betjene kameraet?

Jo, spejlet er jo heldigvis opfundet. Jeg mindes at min moster brugte samme trick i 1956 da vi var til Norge sammen i anledning af min mormors 70-års fødselsdag. Hendes billede blev ikke bedre end dette, men hun ville hulke af glæde hvis hun vidste at det står stærkt i min erindring.

Hun var dengang rigtig lang tid om at måle lys og afstand – jeg trykkede bare af.

Sofia bliver faktisk oplært i at opføre sig anderledes, kan jeg godt se - Fint, så kan hun jo senere vælge det fra, hvis hun får lyst til at kede sig. Det tror jeg ikke hun vil! Jeg var SÅ stolt af hende, da hun hjalp en anden dame med at finde den kolde hane (vi skulle jo alle have fyldt vandflaskerne til næste akt).

Vi satte os ind igen til 2. Akt som begynder med Viljasangen.

Vores slikpose – oh, ve – det går slet ikke at knitre med noget som helst, og det lykkedes os ved fingerfærdighed. Nu ved jeg godt, at slik ikke burde være nødvendigt, men Sofia var efterhånden temmelig træt, og så hjælper det med lidt i munden. Med den erfaring har vi sat et projekt i gang: Sofia skal sy ”den knitrefrie slikpose”. Det venter vi os meget af.

Jeg må erkende, at jeg ikke er særlig imponeret af Operabygningen indefra – bortset fra de 3 flotte lamper. Selve salen virker kold på mig, når jeg sammenligner den med Det kongelige Teaters smukke sal. Undervejs sagde jeg det til Sofia, og ved I hvad hun sagde? : ”Så skal vi derhen næste gang”. Det vidner om, at hun ikke er totalt afskrækket af operetten.

Nå, men forestillingen sluttede, og Sofia, som allerede nu har lært hvornår man klapper eller ej, fik helt ondt i hænderne – det gjorde jeg også! Det er lige trist hver gang når musikken stopper.

Se – nu troede jeg jo, at ”den lille” var udmattet og ønskede at vælte ud i en taxa. Næh-nej, hun ville SEJLE. Herligt – der stod vi på kajen og ventede på båden blandt andre feststemte og glade teatergængere som en flok pingviner (det var koldt!) Desværre kunne jeg ikke nå at fotografere situationen, men det var en ekstra dimension til turen, og absolut anbefalelsesværdigt.

På den anden side af kanalen prajede vi en taxa, og hjemme klemte vi lige en sammenlagt ned inden vi gik til ro – en oplevelse for livet rigere! Tra-la-la-la

